

Ruid a rahholikult ellada.

Tomas a Kempis, üks wagga kirrikoõppetaja annab selle polest nelli head õppetust.

Püa essite (ütleb temma) ifka ennam teise, kui omma tahtmist tehha. —

Urra sowi ennesele suremat väid enne mine vähhemat warra. —

Õppi ennam ja ennam maddala põlwe, kui sure sou rahwa ello-wisi ja tööd armastama. —

Sowi ifka ja passu, et Jummal ahtmine sinnogi läbbi sünnils. —

Wata! sesugguse melega ellad sellesinatse maailma kärras ja murres ilma tüssita ja ilma pahhanduseta.

Pühhapäwa pühhitsemine.

Windawi ma-kondas, Tondangeni kirriko-kortsi kauba-kambre ukse peale on suretähedega firjotud, ja Lätti-tele luggedat: „Mõisa wallitsus felab kõrvwaste, pühhapäwil ja suril pühhil suin wina mõmasti ja jo-

mast. Keeldud on fa ilma qsjata peale tünini, pärast kirikut förtsis aega wita; seist: „sinna pead pühhapäwa pühhitsema.”

Tark wastus.

Üks piiskop ütles ühhe ühheksa aastase lapsel: „armas laps, kui sa müsle ütled, fus Jummal on; siis tahhan sülle ðuna anda.” Laps wastas: „kui teie, aus herra, müsle ütlete; fus Jummalat ei olle, siis annan teile kaks.”

Ükski riist ei te issi tõöd.

Jummal innimene katsus prilli ostes üht ja teist; ei pääsind ükski. Wimaks sai kaupmees paahaseks ja ütles: „söbber, wist teie ei oska luggedat?” Temma jäi watama ja wastas: „kes tedda siis lähhäks ostma, kui ma luggedat mõistaksin!”

Harjudes õppitakse.

Üks poisikene, kes ühtigi õppida eggia harjineda ei tahnuud, näggi ükskord teisi illusaste ujuvad; temma tömbas fa ennese lähti ja läks jõkke. Kui wee peale tahtis laska